

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

NEM FÉLÜNK A FARKASTÓL

REGÉNY

IRTA
ASZLÁNYI KÁROLY

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2016
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5557-54-5 (online)
MEK-15292

TARTALOM

**Tyukszem és vérbosszú - Mire kötelez a nemesség -
A Polyhymnia fedélzete**

**Képek Don Fumayos múltjából - Mi a különbség
a spanyol és a korzikai vérbosszú között**

Don Gomez szerelme

**Halálfélelem - Utolsó kísérletek -
Minden csődöt mond**

Utazás a becsület körül

Sam Robbing & Fia

**Bikaviadal - A farkas fél a báránytól -
Már Wetterton úr se fél a farkastól**

Culverston piedesztálra emeli egyetlen spanyolját

Végrendelet - Culverston nagy napjai

**Vendégjog - Különös küzdelem -
Robbingékkal senki sem törődik**

**Az elveszett gyermek - A kiábrándító valóság -
Nem mind spanyol, ami fénylik**

Fogg magára talál

Tyukszem és vérbosszú - Mire kötelez a nemesség - A Polyhymnia fedélzete

1.

Lehet, hogy Sam Dodsworth hatása alatt, lehet, hogy valami színes prospektus hívásának engedelmeskedve, - Archibald Fogg élete ötvenegyedik évében elhatározta, hogy megtekinti Európát.

Archibald Fogg nem más, mint ama híres culverstoni Vas- és Selyemkitermelő Rt. elnök-igazgatója, amely társaság a nyersvas elhasznált termékeiből másodrangú selyemharisnyát gyárt s ami azután még mindig fennmarad, abból köhögés elleni cukrot.

Fogg annál is inkább áthajózott az elmúlt nyáron az Óvilágba, mert erre felesége és leánya kérte. Már pedig amit ez a két, csaknem egykorúnak látszó szőke hölgy kért, az Archibald Fogg fülében parancsként hangzott.

Foggék, tisztességes yankee-családhoz illően, nem sokat tudtak Európáról.

- Európában terem a kölnivíz, a pilseni sör, a múzeumok, a szélhámosok és a Népszövetség, - mondta Leila Fogg, Archi felesége, - főleg óvakodnunk kell majd a szélhámosoktól, akik álrühában csapatostul járnak az amerikai milliomosok körül és mögött.

Természetesen ez erős túlzás volt; és aki ilyen nyitott szemmel nézi az életet, mint Foggék, arra semmiféle szélhámos veszélyessé nem válhatik.

Archibald Fogg és családja tehát sértetlenül hajózott be a mélyjáratú Polyhymniára s mindössze koffereik mélyén csempészték hazafelé néhány nagyértékű képet és műtárgyat, amelyről nem tudták, hogy hamisítvány. De ez csak szerencse volt a számukra, mert az Egyesült Államok vámőrei megtalálták őket, s elismerően állapították meg, hogy egy vasat sem érnek.

Foggékkal utazott még egy culverstoni fiatal ember, Jeremiah Wetterton, aki három évi fizetését vette fel előre, hogy Foggékkal mehessen Európába, s erre bizonyos súlyos okai voltak.

Foggnak nem tetszett, hogy ez a fiatalember velük utazik és többizben megesküdt, hogy agyonlővi, ha eszébe jutna bizonyos hátsó gondolatokkal közeledni a lányához. De megakadályozni nem tudta, hogy Jerry Wetterton ott lebzseljen a felesége és lánya körül.

A Polyhymnia fedélzetén a nemzetközi jótársaság adott egymásnak találkozt. Voltak itt bárók, márkik, grófok, sőt hercegek is és voltak pillanatok, amikor Mrs. Fogg maga is terhesnek találta Jerry jelenlétét.

Ilyen pillanatban Jeremiah és Fenny félrevonultak és a fiatalember egy sötét sarokban huzamos ideig esküdözött Fennynek, hogy szereti. Nem tudjuk elképzelni, hogy Fenny végül is ne hitte volna el. De ez a pisze, platinahajú csöppség nem sokat törődött Jerry hódolatával, amely egyelőre csupán holdfényes hasonlatokban jelentkezett.

2.

- Kellemes társaság, itt a hajón, mi?! - jegyezte meg Mrs. Fogg, egy nyugvószékekben.

Mr. Fogg kelleetlen arcot vágott.

- Igen, - mondta, - csak az a fekete, ott, az néz rám olyan furcsán. Folyton úgy néz rám, hogy a hideg fut végig a hátamon.

- Nem is rád néz! - mondta Mrs. Fogg.

- De nekem úgy tűnik.

A „fekete” úr valóban hollófekete volt, szemei villámlóan tekintettek körül. Gógös sashorra a régi spanyol hódítókra emlékeztetett. Vagy esetleg Caesarra, de pocak nélkül. Mert ez a fiatalember karcsú, magas, szélesvállú és igen csinos volt. Foggné érdeklődéssel nézegette.

- Vajjon ki lehet?! - suttogta. De Fogg úr összerendezte.

- Még meghallja, aztán idejön és bemutatkozik. Amióta ezt az embert megláttam, azóta rosszul érzem magam a hajón.

Jeremiah Wetterton ép így volt vele. Rendes amerikai polgárnak nem esete a villogó szem és sashor. Lehet, hogy valami sejk, gondolta és el fogja rabolni Fennyt.

Kérdés, hogy Fenny azért nézett e folyton a „sejk” után, mert maga is óvakodott az elrablatástól, vagy pedig ellenkezőleg.

De a fekete gentleman nem törődött Fennyvel, se Mr. Foggal, se Mrs. Foggal, se Jeremiah Wettertonnal. Folyton az eget kémlelte, gondolatban pedig egymásután lőtte le a sirályokat. És a sors mégis úgy akarta, hogy az utazás harmadik napján...

Valaki azt kiabálta, hogy: *föld!* Erre minden ember a hátsó relinghez szaladt, Mr. Fogg is, - mintha még sose látott volna földet! És a nagy szaladásban a fekete gentleman, nyilván véletlenül, rálépett Mr. Fogg legfejlettebb tyúkszemére. Arra a tyúkszemre, amely úgy tudott fájni, mint a szív, tavasszal, az első szerelmi csalódás után.

Fogg uron átvillant a fájdalom és nem látott és nem hallott.

- Marha! - kiáltott harsányan és csak ezután vette észre, hogy a feketeszemű úriember volt az, akit e szócskával illetett. Ő volt az, aki a lábára lépett.

Fogg úr most már szívesen vonta volna vissza, amit mondott. Különben sem volt verekedős kedvű ember, ezzel a feketével pedig amúgy se kívánta összemérni izmait. De a sértés már elhangzott.

A fekete fiatalember elsápadt. Szénfekete szemöldökei alig észrevehetően megrándultak. De nem szólt semmit, csak elővette névjegyét és átnyújtotta a köpcös amerikainak. Azután elment.

A névjegyén ez állt:

*Don Gomez Echemayo Este
dal Bracca Mitonya Jerez Fumayos.*

Semmi más.

3.

Fogg nem egészen jó kedvben ment le a kabinjába. Nem tudta, mi a teendője; homályosan emlékezett egy francia muzeumba, amelyben párbajterem is volt, mindenféle véres karddal és bárdal és hatlövetű pisztollyal. Nem mertte megmutatni feleségének a névjegyét. Csak a stewardtól kérdezte meg:

- Mondja, ki ez az ember?!

- Ez egy spanyol Don! - felelte a pincér nagy tisztelettel. - Húsz bőröndje van, két kajütje és azt mondják, a családjában hagyomány a vérbosszú.

- Vér... bosszú?!

- Igen. Ez már így van a Donoknál.

- De a Don, az valami kozák, nem?!

A steward vállat vont.

- Ez spanyol - mondta, - az bizonyos.

- Köszönöm.

Öt dollárt adott a stewardnak és magára zárta az ajtót. Olyan rossz sejtelmei voltak, mint 1930-ban, a tőzsdekrach előtt. Akkor azonban az utolsó pillanatban kidobta a papirjait. De Don Gomez E. E. dal B. M. J. Fumayost nem tudja kidobni a hajóról.

A feleségének megüzente, hogy beteg és korán lefeküdt.

***Képek Don Fumayos múltjából - Mi a különbség
a spanyol és a korzikai vérbosszú között***

1.

A vacsoránál Fogg úr nem jelent meg. Véletlenül Mrs. Fogg és Fenny éppen a spanyol mellé került és a spanyol az egész diner alatt őket szórakoztatta.

- Igen, - mondta, - a Fumayosok mindig vigyáztak a becsületükre. A törött tőr a vérbosszú jelvénye címerükben. Akivel egy Fumayos vérbosszúba kerül, annak a sarkából nem tágít, amíg meg nem ölte.

Az asztalnál csupa amerikai ült és e szavakat morajló tetszés fogadta. Don Gomez stb. Fumayos tovább fűzte gondolatait.

- Aki egy Fumayost megsért - mondta, - az gondoskodhatik papról és temetésről. Azt keresztül-szúrom! - és keresztülszúrta a rostélyost, amely előtte feküdt a tányéron. - És a mi vérbosszúnk sokkal kegyetlenebb, mint a korzikaiaké. Mert a korzikai, ha kimondta a vérbosszút, azonnal megöli ellenfelét. Nálunk azonban az idő nem számít. Mi nem tágítunk áldozatunk mellől, de hagyjuk, hadd remegjen az életéért. Néha hónapokig...

Mrs. Fogg majd elolvadt. Rajongva nézett az érdekes férfiúra.

- Milyen különös ember ön, Mr. Don! - fuvolázta Mrs. Fogg.

- Nem Mr. Don! - javította ki a férfi kedvesen, - hanem Don Fumayos.

- Ah, szóval a Don önöknél ugyanaz, mint nálunk a Mr.!

- Nos, - nevetett Fumayos úr, - *nem egészen* ugyanaz. De olyasmi. Egyébként pedig nem azért meséltem ezeket a dolgokat, hogy érdekessé tegyem magamat. Ezek a családi hagyományok néha nekem is terhesek. Utóvégre civilizált embernek nem mindig van kedve ölni. Tavasszal néha direkt rosszul esik nekem.

Rajongó csönd fogadta szavait. És ebben a csöndben úgy hangzott, mint a mennykőcsapás:

- Csak azért beszéltem a vérbosszúról, mert éppen ma küldtem el a csonka tőrt itt a hajón egy embernek, aki megsértett.

- M... mi?! Itt?! Csakugyan?! Ki az?! - ilyen kiáltások repkedtek a levegőben.

Fumayos hanyagul a zsebébe nyúlt és egy cédulát húzott elő.

- Archibald Fogg - olvasta.

Mrs. Fogg hátrahanyatlott a székében. Fenny segítségére sietett. Jerry Wetterton zavartan mosolygott.

- Ez önt meglepi asszonyom?! - Don Fumayos sajnálattal látta, hogy az amerikai nőkben semmi virtus nincsen.

- Talán ismeri ezt az urat?!

- A férjem! - mondta Mrs. Fogg.

- Nem baj, - felelte a spanyol, - asszonyom még olyan fiatal. Egész bizonyosan talál majd ilyen férfit újra, ha Mr. Fogg már nem lesz az élők között.

A jelenlévők kellemesen megborzongtak. Mrs. Fogg, leányával és Jerryvel elhagyta az éttermet. Azonnal a hajórendőrségre mentek és előadták a dolgot.

Breesyman Waxton parancsnok azonban álmos volt és Don Fumayost nagyon jóra való embernek ismerte.

- Húsz bőrönddel utazik, - mondta, - az ilyen emberről nem lehet feltételezni, hogy semmiségek miatt gyilkoljon. Rossz vicc az egész.

- Dehát a rendőrség... - mondta Leila Fogg.

- A rendőrség csak akkor tehet valamit, ha a bűntényt már elkövették. De legyen nyugodt, asszonyom, felültették magukat. Ma már nincs vérbosszú.

2.

Amikor Fogg úr energikus zörgetésre kinyitotta a kabinját, egy csonka és rozsdás tört találtak a kezében. Azt szorongatta üveges szemmel.

- Tudtam, hogy ez a szörnyeteg nem ok nélkül pislog rám napok óta. Itt van a levél.

Fenny felolvasta a levelet.

„Tisztelt Uram,

a Fumayos-nemzetség ősi katalán törvényei szerint lovagiasan bejelentem önnek, hogy e pillanattól kezdve vérbosszúban állunk.

Vérbosszúm ellen védekezni joga van, azonban ez, lovagiasan közlöm önnel, teljesen céltalan és reménytelen.

A vérbosszú törvénye felbonthatatlan és csak a halállal szűnik meg. A vérbosszú nem ismer kíméletet, rokonságot, bocsánatot, sem részvétet.

A vérbosszú kiterjed minden életfunkcióra. Hatályát soha sem veszti el és céltalan az is, hogy a hatóságokhoz forduljon, - annál is inkább, mert ez esetben huszonnégy órán belül ön eltávozik az árnyékvilágból.

A vérbosszú tartama alatt alulírott kötelezően lemond arról, hogy zenés helyeket látogasson, vagy táncmulatságokon vegyen részt. Ellenben kötelezi magát arra, hogy nem ismer más célt, programot, ideált és törekvést, mint azt, amelyet az Önnel szemben fennálló vérbosszú előír.

A vérbosszú szent és lovagi szolgálatai megkívánják a társadalmi szokásokhoz való ragaszkodást. Miután a Fumayos-nemzetség tagjai nem ölhetnek meg a vérbosszú során olyan embert, akinél a társadalmi konvencióknak megfelelő módon az udvariassági és bemutatkozó vizitet nem abszolvátkák, - alulírott tisztelettel bejelenti, hogy e hó huszonhetedikén, szerdán délután ötkor látogatást tesz t. Cím 345-46-47. számú kabinjaiban és előre küldi kézcsókját a Nagyságos Asszonynak.

A vérbosszú szent nevében
teljes tisztelettel

Don Gomez Echemayo Este
dal Bracca Mitonya Jerez Fumayos.”

3.

- Ne remegj - mondta Mrs. Fogg - majd Mr. Wetterton megvédelmez.

- Ez a nyavalyás?! - fortyant fel Mr. Fogg - ez a senkiházi, ez védelmezne meg engem?!, Nahát jól néztek ki! Megmondtam, hogy ne lebzseljen a lányom körül! Nem adom éhenkórászhoz a lányomat.

Jerry szomorúan mosolygott.

- Mr. Fogg most rajtam tölti ki a dühét. Kiabáljon talán Don Fumayos Izével.

Fogg találva érezte magát. Dühös pillantást vetett rá és bemászott egy sarokba. Ez volt a szokása, ha dühös volt: a sarokból aztán dühösen fujt kifelé, mint egy sárkány.

- Hagyjatok magamra! - mondta végül. - Gondolkozni akarok.

És igazat is mondott. Valóban, akart. De amit ő gondolkozásnak nevezett, az nem volt ugyanolyan, mint ha például Bernard Shaw gondolkozik. És így, végeredményben, nem jutott más megállapításra, mint hogy Gomez Don egy igazi bikalelkű európai, aki gyűlöli őt és meg akarja ölni, - nem, erre más magyarázat nincsen.

Pedig volt.

4.

Közeledett az öt óra, Don Gomez Fumayos látogatási ideje. Erre a látogatásra a Fogg-család úgy készült, mintha valami gyászünnepe lett volna. Fogg plédekbe burkolózva ült a teásztal mellett és mégis folyvást remegett. Foggné idegesen puderozta magát, minden percben újra. Wetterton úr igyekezett bátornak érezni magát. Nem tudjuk, hogy ez mennyiben sikerült neki. Fenny a térdein dobolt és inkább kíváncsi kölyöknek látszott, mint ijedt úrhölgynek.

Pontban öt óra után belépett a steward, a spanyol úr névjegyével. És rögtön utána maga Don Gomez.

5.

Szertartásosan meghajolt, külön a hölgyek felé és külön az urak felé.

- Nagyon örülök, - motyogta Fogg úr, a házigazda. - Parancsoljon helyet foglalni.

- Köszönöm.

Fenny maga látott a tea elkészítéséhez. Nagy buzgalommal gyújtott lángot a szamovár alá. Don Fumayos gondterhes arccal nézte.

- Nem tudom, van-e tudomása arról, kedves Miss, - mondta - hogy a vérbosszú szabályainál mi az egyetlen erősebb törvény?! A vendégbarátság.

- No és?! - csodálkozott Fenny. - Mi következik ebből?!

- Az, hogy a vendéget nem szabad megmérgezni. Ez olyan régi szabály, mint maga Katalánia.

Fenny elnevette magát, - akarata ellenére! De Mr. Fogg rögtön elhatározta magát, hogy minél többet lesz Fumayos vendége, - amennyit csak lehet. Ezek a bolond spanyolok mégis csak találtak ki okos törvényeket is.

Mrs. Fogg fészkelődött:

- Ön egész komolyan...

De amint a spanyol merev és elszánt arcára nézett, abbahagyta.

Don Gomez megkapta a teát és keverni kezdte. Igen kínos szünet állt be. Fenny hihetetlen hosszú szempillái alól lopva bámulta a Dont. Ime, nyugodtan ül itt az oroszlanbarlangban! Kár, hogy ilyen mérges elvei vannak. Villáját úgy döfte bele a kekszbe, hogy Mr. Fogg csaknem felsikoltott.

- Szép idő van! - mondta végre Don Gomez. Fumayos és a társaság egyik része rejtett fenyegetést vélt kiérezni szavaiból. Igen, szép idő van, így értette, de egyesek nem sokáig élvezik ezt a szép időt?...

Különösen Wetterton úr érezte kínosan magát. Itt lett volna az alkalom, hogy bebizonyítsa a család előtt, micsoda férfi. De ő nem bizonyított semmit. Sőt, tekintettel arra, hogy a vérbosszú valamely család minden egyes férfi tagjára vonatkozik, - nincs kizárva, hogy ez az örült még Wetterton urat is a családhoz számítja és megöli.

- Két nap múlva, - nyögte ki Fogg úr, - Amerika partjára lépünk. Ott más világ van és...

- Úgy érte, hogy nincs romantika és becsület és ilyesmi?! - gúnyolódott Don Gomez. - Ott okosabb emberek élnek, mint Európában, mi?!

Mr. Fogg nem felelt, de az arcán látszott, hogy így értette.

- Nos, - mondta Gomez, - akkor ki kell használnunk *azt* a két napot, amelyet még a tengeren töltünk, ön *nagyon* megveti az európaiakat.

Felállt.

- Kár! - mondta. - Európának is volt néhány nagy embere. Tudja ön például, hogy ki volt Johann Maria Farina?!

- Valami filozófus, - felelte Fogg úr fogvacogva.

- Filozófus?! - Don Fumayos helybenhagyólag bólintott. És felemelte a kezét. Fogg hátrahőkölt. De a spanyol csak a kezét nyujtotta.

- Isten önnel. És adjon önnek erőt, hogy férfiasan viselhesse a történendőket.

Ismét meghajolt a hölgyek felé is és távozott. Fogg megroggyott térdekkal állt a kajüt közepén.

Don Gomez szerelme

1.

Vörösréz cintányér lebegett az árbockötelek között. Vizes és kátrányos kötélcsomókon ült Fenny és Don Gomez.

- Jó apád, - mondta Fumayos, - épolyan gyáva és naiv, mint amilyennek leírtad. Majd ha alaposan ráijesztettem, akkor mindenbe beleegyezik.

Don Gomez és Fenny Monte Carlóban ismerkedtek meg. Don Gomez elvesztette a pénzét, sőt még a manzsettagombjait is és olyan arckifejezéssel ment ki a teremből, mint akit öngyilkossági szándék vezérel. Fenny utánament, megszólította és adott neki kölcsön ötszáz dollárt, hogy tovább játszóék.

A csinos, fekete fiatalember azonban nem játszott tovább. Kibérelt egy motorcsónakot és Fennyt jó messzire vitte a parttól. Kinn, a hullámozó tengeren leállította a motort, megcsókolta Fennyt és szerelmes szavakat sutogott a fülébe:

Ennek következtében Fenny másnap példálózgatni kezdett Mr. Fogg előtt, hogy beleszeretett egy európai ősnemes fiatalemberbe és hozzá akar menni.

Mr. Fogg bámulatos energiával intézte el a dolgot.

- Torkig vagyok Európával és a nemesekkel és soha meg nem engedem, hogy európai emberhez menj feleségül. Ezeknek a feje tele van levegővel és szerenáddal. Ha még egyszer előállsz vele, ideggyógyintézetbe duglak.

Ezt az eredményt Fenny közölte Don Gomezzel, akit időközben a szállodájából is kidobtak, mert nem fizetett.

Ilyenformán továbbra is titokban tartották az ügyet és titokban hatalmas terveket szőttek. Most pedig itt ültek a Polyhymnia fedélzetén, hátul; a hold sütött és Mr. Fogg nem tudott aludni a vérbosszú miatt.

2.

- Te édes, - sutogta Fenny, - te édes, tüzes, fiatal spanyolom, te.

- Carramba! - felelte Don Gomez, - most jut eszembe valami. Eredj le apádhoz és csald a játékszobába.

- Jó, csak még egy csókot!

Fenny odanyujtotta forró és nedves száját, Platinaszőke fürtjei kellemesen csiklandozták Don Gomez fekete arcát.

Tíz perc mulva Mr. Fogg ott ült a bakkasztalnál. Tizenöt perc mulva Don Gomez vette át a bankot.

- Mennyi a tét?! - förmedt rá Mr. Foggra, A milliomos odanyomott ötszáz dollárt. Elúszott.

- Mennyi a tét?!

Fogg úr nem mert kevesebbet mondani. Elúszott. Fel akart állni, de a spanyol kobraszemei visszaparancsolták.

- Tizenegyezer dollárt vesztettem, - mondta a feleségének, amikor a kajütjébe ért. De ónagsága álmos volt és nem érdekelte a dolog.

- Aludj, Archibald, - motyogta.

De Archibald nem tudott aludni. Már hajnalban ismét felöltözött és felment a sétányra. Még mindenki aludt. De Gomez Fumayos ébren volt és szembejött vele.

Megállt és rámeredt áldozatára. Fogg kiáltani akart, de nem jött hang a torkán. Megremegett, elfehéredett és a szívéhez kapott.

- Good morning! - emelte meg a kalapját Gomez és továbbment, gúnyosan mosolyogva magában.

Fogg összeszedte magát.

Beállított Breesyman-Waxton irodájába és megmutatta a parancsnoknak a levelet, amit Gomez írt neki; a vérbosszú proklamációját.

- Dehát ezzel mi nem foglalkozhatunk, - mondta a parancsnok, - fogadjon magándetektívet, az van a hajón.

Mr. Fogg elment Offset Ear magándetektívhez és szerződtette. Offset Ear köteles volt egész nap és egész éjjel Fogg ajtaja előtt tartózkodni.

Mégis, amikor délben Fogg bement a kajütjébe, ott találta Don Gomezt és Fenny.

- Hogy jött be?! - kérdezte Fogg elfulladó hangon. Gomez vállat vont.

- Félretoltam a kémet, - mondta s a csonka törrel játszadozott. Fogg szeme idegesen meredt a tőrre.

- Valamint elbeszélgettem az ön lányával, Miss Fa... Fe... Fi...

- Fenny.

- Fennyvel. Arról beszéltem vele, hogy mihez fog kezdeni, ha ön...

- De...

- Semmi izgalom. Felesleges. A Katalán Halál úgy jön be az ablakon, mint a kicsi szellő, vagy a fecskefióka. Semmi áruló nyom, semmi előzmény.

Fogg egy örült pillanatában már abban kezdett reménykedni, hogy a szörnyű Don Gomez beleszeret Fennybe és az ő kedvéért talán... abbahagyja az izét...

De Gomez hamar szétroncsolta ez utolsó reményszirmot is.

- Érdekes kis teremtés az ön lánya, szenyorita Fe... Fi...

- Fenny.

- Fenny. Csakhogy annyira a véremben van a bosszú szelleme, hogy őt is gyűlölöm.

Felállt és szeliden nézett Foggra.

- Bocsássa szélnek ezt a magándetektívet, szenyor. Láthatja: úgy és ott jövök be, ahol akarok.

Ismét felemelte a karját és Fogg hátraugrott. De Gomez csak köszönteni akarta a halálos ellenfelet és eltávozott.

- Gondolod, Fen - nyöszörgött a milliomos, - hogy az életem tényleg veszélyben forog?!

- Magam is ezen gondolkozom, pa! - felelte a ravasz kis nő, - komoly embernek látszik a fiú. Legjobb lenne, ha párbajt vívnatok és akkor egyszerre túl lennél rajta.

- Hogyne! - Fogg dühösen nézett a lányára. - Majd kiállok, hogy összekaszaboljon, védtelenül.
- Miért?! - csodálkozott Fenny, - hiszen neked is kard volna a kezében!
- Na és? Engem ez a kard csak zavarna. Még elszaladni se tudnék miatta.
- Hát mit akarsz csinálni?!

Fogg most már egész testében remegett.

- Minek is jöttem el Amerikából. Egyetlen ellenségem van otthon, az öreg Robbing Sam, azzal se vérbosszúban állok, hanem kartelban. És most egy hajszálon lóg az életem és nem tudom, miért?!

Halálfélelem - Utolsó kísérletek - Minden csődöt mond

1.

Az órák kínosan teltek Mr. Fogg kajütjében. Be kell vallanunk, hogy Mr. Fogg rémképeket látott. De azt is be kell vallanunk, hogy más is rémképeket látott volna az ő helyében.

De még külön lelki kínokat jelentett Archibald számára néhány szomorú felfedezés, amelyeket családi körében tett a vérbosszú napjaiban.

Elsősorban rájött, hogy a hitvesi önfeláldozás olyasmi, ami már a Tamás bátya kunyhója óta nem létezik. Mrs. Fogg egyszerűen bezárkózott a saját kajütjébe és óvakodott meglátogatni a férjét.

Másrészt Fenny vidáman táncolt és szórakozott naphosszat és igen erős idegekről tett tanuságot.

Kiben bizhatom? - gondolta Mr. Fogg elkeseredve és undorral vetette el a gondolatot, hogy Wettertonnak vallja be, miszerint halálfélelmei vannak.

Persze, gondolta, otthon mindenki azt mondaná, hogy ő nem vette volna komolyan a spanyol fenyegetéseit. De könnyű ott beszélni, ahol nincsenek spanyolok! Ahol nincs vérbosszú! Ha ez az ember nem örült, akkor komolyan kell venni a spanyol becsületről szóló fejtegetéseit. Ez egy más világ, egy örült világ, de megvan a maga logikája, amellyel számolni kell, - kesergett Fogg úr, - mi a fenének jöttem Európába! - ez volt a refrain.

Végül is nem birta tovább, hogy tétlenül üljön és várja a halált. Csöngetett.

A steward bejött.

- Kérem Mr. Grewsont.

Grewson ügyvéd volt, Fogg még Newyorkból ismerte. Bezárkóztak és hosszasan tárgyaltak valamiről.

2.

- Parancsoljon, - mondta Don Gomez az ügyvédnek, - foglaljon helyet.

Vérvörös pizsamájában, éles papírvágókéssel a kezében igen félelmetes látvány volt Don Gomez, főleg, ha az ember tudta róla, hogy spanyol. Mr. Grewson megértette Foggot.

- Sennor Fumayoshoz van szerencsém?! - kérdezte az ügyvéd végül. Don Gomez bólintott.

- Én Mr. Fogg megbízásából jöttem önhöz, - és ajánlatot szeretnék önnek tenni.

A spanyol úr csodálkozott.

- Nekem?!

- Nos, igen, - az ügyvéd végtelenül óvatos volt, - tudom, persze, hogy ön előttem nem akarja nevén nevezni a dolgot. Én azonban mindent tudok és kérem önt, beszéljünk őszintén.

- Tessék, - intett Fumayos hanyagul, - *beszéljen* őszintén.

- Mr. Fogg általam azt ajánlja önnek, hogy hagyja őt életben és ő fizet önnek ötvenezer dollárt, kis címletű bankjegyekben, amiknek a számát senki se nézi meg.

- Mit jelent az, hogy «hagyjam életben?» - csodálkozott Don Gomez, - nem értem önt.

- A vérbosszú, - mondta az ügyvéd.

- Ha Mr. Fogg azt hiszi, hogy én meg akarom ölni, akkor forduljon a rendőrséghez.

- Igen, igen, - felelte az ügyvéd kényszeredett mosollyal, - persze. De hiszen ön a rendőrség előtt épúgy letagadná, mint én elöttem. Sőt, a levelét is visszaopta, ami pedig az egyetlen írásbeli bizonyíték volt ön ellen. De az ügyfelem azt hiszi, hogy ön a kellő alkalomra vár csupán és közvetlenül a partraszállás előtt akar... hm... végezni vele.

- Ha engem a becsületemben sértett meg valaki, - mondta most Gomez Echemayo stb. méltóságteljesen és megfontoltan, - úgy azt nem lehet pénzzel elintézni.

- De uram, ötvenezer dollár...

- Még százezerrel sem.

- Hát mennyivel?!

- Semennyivel.

Az ügyvéd megijedt arcot vágott.

- Nem értem. Ügyfelem tudakozódott ön felől és megállapította, hogy ön izé... igen kitűnő látszat mögött zilált anyagi viszonyokat takar. Ön a kártyanyereségeiből él. Tehát százezer dollár...

- Nem kell! - Don Gomez felállt. - Uram, ön egy szegény, de becsületes spanyol arisztokrátával beszél. Eddig kimélemből nem bántottam önt, - hadd fejezze be a mondókáját. De most aztán takarodjék!

Felkapta a kést. Az ügyvéd esze nélkül menekült. És Mr. Fogg az utolsó reményét is elvesztette.

3.

Egész éjjel ott állt az ajtója mellett a magádetektív és a steward és szegény Mr. Fogg mégis ébren töltötte az éjszakát. Pedig nem volt mitől félnie. Don Gomez a fedélzeten sétált, Fenny átkarolva.

Fenny suttogott.

- Azt szeretem benned, hogy spanyol vagy. Azt szeretem benned, hogy nem vagy olyan, mint Mr. Wetterton Jeremiah. Azt, hogy általában nem vagy olyan, mint az amerikai fiatalemberek.

- És ha kiderülne rólam, hogy az vagyok?! - nevetett Don Gomez.

- Ó, rágondolni is rossz! - Fenny megborzongott. - Simulj hozzám. És most már hagyd abba a vérbosszút. Apa meg van puhítva, ha most előállsz avval, hogy elveszel feleségül: bizonyosan örömmel hozzád fog adni.

- Nem! - felelte Don Gomez, - ha most előállok ezzel, akkor vége a nimbusznak. Akkor többé nem fél tőlem és sose egyezik bele a házasságunkba.

- Dehát meddig akarod húzni?! Apa már eléggé fél tőled. Nem akarom, hogy még jobban megijedjen. Ha partraszáll...

Don Gomez félbeszakította.

- Idehallgass, - mondta, - be kell jutnom hozzá. Ez az utolsó éjszaka a hajón. El akarom érni azt, hogy a parton is melletted maradhassak, de ő tovább féljen tőlem. El kell csálnod az ajtóból az öröket.

- De nem ijeszted meg nagyon?!

- Sőt. Végkép meg fogom nyugtatni, drágám. Bizd csak rám az egészet.

Fenny belátta, hogy mindez az apja érdekében történik (a magáéban is!) és halk sóhajjal mindenbe belenyugodott.

Fenny lélekszakadva ért az ajtóhoz. Nekiesett a magándetektívnek.

- Ott fent a fedélzeten, - lihegte, - a puskáját tisztítja.

- Puskáját?!

- Revolverét. Siessenek.

- Kicsoda?!

- A spanyol.

Mind a ketten habozva álltak.

- Siessenek! Le kell fogni, mielőtt valami történik. Ha ott érik, most letartóztathatják a töltött revolver miatt.

Valósággal kitudzskolta őket a szűk folyosóról. Azután a sötétben gyorsan megcsókolta Don Gomezt és eltűnt.

4.

- Jóestét, Mr. Fogg, - mondta Don Gomez Fumayos és belépett az éjjeliszekrénylámpa fénykörébe. A kezében tör volt.

Mr. Fogg éppen a «Spanyol erkölcsök és népi szokások» című könyvet olvasta. A könyv kiesett a kezéből. Halálos csend volt.

Utazás a becsület körül

1.

- Uram! - könyörgött Fogg az ágyban fekvve, - könyörüljön rajtam. Ne bántson! Fiatal vagyok, előttem az élet és le kell győznöm Sam Robbingot és a fiát, akiről azt hallom, hogy idióta. Gondoljon a családomra. Mindenem a magáé, csak az életemet hagyja meg!

Don Gomez Fumayos nyelvén már ott volt a vallomás, hogy Fenny kezéért minden további vérbosszúról lemond, - de nem tudta kimondani. Tartott tőle, hogy Fogg azonnal átlátna a szitán és egyszerűen kidobná őt.

- Sajnos, - mondta síri hangon, - holnap partot érünk. Ma kell elintéznem azt, amivel a becsületemnek tartozom, mert holnap esetleg már nem tudok az ön közelébe férkőzni.

- Miért?! - kapott a szón Fogg, - legyen a vendégem culverstoni villámban, ameddig jól esik. Nem fogok elszökni, csak most ne bántson! - Hipnotikus rémülettel meredt a törre.

- Nagyon kedves, - mondta Fumayos, - de a becsület szabályai szerint, amíg az ön vendége leszek, addig nem bánthatom önt.

Nem látszott, hogy Fogg túlságosan el lenne keseredve emiatt.

- Legfeljebb nem fog bántani, - mondta, - muszáj magának sietni ezzel?! Pihenje ki magát nálam, tenniszezzen, ússzék, bridzseljen, Majd ha elmegy, akkor mindig ráér a vérbosszú gondolatával foglalkozni.

- All right, - mondta Don Gomez, - amit ön mond, az elfogadható. De a házon kívül ne találkozzék velem. Én nagyon megszerettem magát, öreg fiú, de az őseim szellemei folyton súgják a fülembé, hogy öljem meg magát.

- Csúnya ősei vannak, - panaszkolta Fogg és felkelt az ágyból. - Kár, hogy ilyen módon kerülünk össze, magát tudtam volna használni az üzletemben, vagy Sam Robbinggal szemben. Mondja, - most már valósággal jókedve kerekedett, - nem akar vérbosszút alapítani feles alapon a Sam Robbing & Fia cég ellen?!

Don Gomez elgondolkodott.

- Maga még mindig nem érti a spanyol lelket, - mondta, - a vérbosszú a lélek sérelmeinek testi elégtétele. Azt nem lehet megrendelni. A lányával beszélgettem a napokban és mondhatom, amerikai lány léte, teljesen megértett engem.

- Miért nem veszi feleségül?... - kockáztatta Mr. Fogg a kérdést.

- Ne gondolja, hogy ez változást hozna a maga és én közöttünk levő viszonyban. A vérbosszú nem ismer rokoni köteléket.

- Tudja Isten, - merengett Fogg Archibald, - én valahogy biztonságosabban érezném magam, ha az apósa lennék.

- Hogy érti ezt?!

- Maga nem ismeri Fenny. Ugyanolyan, mint az anyja. Azt csinálnák magával, amit akarnak. Majd adna Fenny vérbosszút a férjének! Pofonokat, nem vérbosszút!

Mr. Fogg arcán valósággal kéjes öröm terjengett erre az elképzelésre. Titokban abban reménykedett, hogyha Don Gomez elvinné Fenny, az a lány kicsikarná tőle, hogy visszavonja a vérbosszút, - és akkor ő maga is, netán... esetleg... pofonvághatná Don Gomezt, vagy ilyesmi. De a spanyol nem mutatott semmi hajlandóságot Fenny irányában.

- Elfogadom a meghívását, - mondta búcsúzóul - és amíg a házában leszek, addig nem bánom. De nem teszek semmiféle ígéretet arra nézve, hogy meddig maradok a vendége.

Amikor egy szellőzőkémény alatt találkozott Fennyvel, a lány izgatottan kérdezte:

- Nos?! Mi van?!

- Diadal, - mondta a férfi. - Nálatok fogom tölteni a vakációt. Titkos vágya az öregnek, hogy feleségül vegyelek.

- Nos és, miért nem veszel?!

- Még nem! - felelte Don Gomez.

- De miért nem?!

A férfi töprengett.

- Nézd, te nem szeretsz engem eléggé. Te a spanyolt szereted bennem, az exotikumot, meg ilyesmit. Majd ha önmagamért fogsz szeretni, akkor...

Másnap Fogg úr félrehúzta a feleségét. Sugárzó arccal mondta:

- Meghívtam ezt a spanyolt Culverstonba.

- Megörültél?! - sikoltott Mrs. Fogg.

- Nem. Sőt. Mindent el kell követnetek, hogy minél tovább maradjon. Mert amíg ott van, addig a becsület szabályai szerint nem nyúlhat hozzám.

Mrs. Fogg öntelt mosolyra húzta a száját.

- Jó, majd *mindent* elkövetek, hogy minél tovább maradjon.

Mr. Fogg ismét résztvett az utolsó, közös étkezésen. És egészen a kiszállásig folyton azt énekelte, hogy: «Nem félünk a farkastól.»

Hanem a farkas, az kezdett komolyan aggódni a saját jövőjéért. Pláne, amikor a parton első pillantása Mr. és Mrs. Robbingra esett.

Sam Robbing & Fia

1.

Valóban, Sam Robbing volna Fogg úr egyetlen élő ellenfele, ha Don Gomez váratlanul elköltözne az élők sorából. Dehát nagyon valószínűtlen, hogy ezt megtegye.

Sam Robbing Newyorkban él és szintén gyáros. Mint a legtöbb amerikai nagyiparosnak, neki is egyetlen gyermeke van. Ez az egyetlen gyermek természetesen komisz, munkakerülő, kalandéhes, de lusta fiatalember és e pillanatban ne is kérdezzük Sam Robbingtól, hol van, mert Sam maga se tudná megmondani.

A Robbing és Fogg gyárak közti közismert ellenszenv személyi természetű ugyan, de tárgyi okai vannak. Hogy mik ezek a tárgyi okok, azt nem tudják. Talán Robbing egyszer egy igazgatósági ülésen azt a megjegyzést kockáztatta meg, hogy ő hét kiló vasnak melléktermékeiből fél selyemharisnyával többet produkál, mint Archibald Fogg. Vagy Archibald Fogg egyszer azt mondta egy ujságírónak, hogy Archibald Fogg különb üzletember Sam Robbingnál, ha a műselyem kalóriaértékének export-lehetőségeiről van szó. Így van ez a nagy és komoly ellentétkenél: itt vannak és itt lesznek örökké! De már senki sem emlékszik rá, hogy mi váltotta ki őket.

Sam ez év közepe táján, egy reggelen, amikor el akarta hagyni a villáját, részeg emberbe botlott. A részeg ember a széles terraszlépcsőn feküdt, fejjel lefelé és kisebb pénzdarabokat gurított az uccára. Körülbelül a tizenötödik pénzdarab után a lelógó részeg úriember valamely számunkra érthetetlen belső folyamat következtében arra a megállapodásra jutott önmagával, hogy ő most valamilyen partiet megnyert. Éppen ezért gyorsan legurult a lépcsőn, egy-kétszer megpaskolta a járdát maga körül, abban hitben, hogy a párnáit csapkodja, - és pillanatok alatt elaludt.

Ez a részeg fiatalember volt Bill Robbing, az öreg selyemgyáros fia.

Sam pofonvágta a fiát, felráncigálván, - bedobta az autójába, amelyet maga vezetett és a Robbing-irodák épületébe vitte.

Intézkedett, hogy nyissanak szobát a fiának, lássák el munkával és minden reggel nyolc és délután két óra között kívülről zárják rá az ajtót.

Ez így ment három napig. A negyedik napon már nem kellett rázárni az ajtót az ifjú Robbingra: ugyanis be se jött az irodába.

A következő nap se jött be. Harmadnap se. Egyáltalán, Sam Robbing azóta se látta a fiát. Sőt, levelet se kapott tőle. Bill elcsavargott. New York nagy, a világ még nagyobb. Sam álma szertefoszlott: az az álom ugyanis, hogy Bill lesz az, aki Archibaldot letaszítja a trónról, - Bill lesz az, aki félkiló vasból egy egész görllcsapatot műselyembe burkol.

Most már Sam csak azzal vigasztalódott, hogy a Fogg-család Európába utazott. Ez reménykeltő volt; az átlagamerikai ugyanis Európát mocsaras, gázos pusztának képzei, amelynek mérges iszapjában néhány múzeum és hadvezér uszkál, - semmi több.

Egészen bizonyos, hogy Foggnak valami baja történik Európában; Robbing *nem kívánta* ezt, de képtelen volt aggódni Fogg életéért.

Belátta, hogy fiára nem támaszkodhatik és kettőzött erővel vetette magát a selyemharisnyákra, - értve persze azokat, amelyeket még nem húzott a lábára senki.

Egy-két milliója volt már, de Robbing arra vágyott, hogy Foggékat letaszítsa a trónról. És ez a vágya olyan erős volt, hogy fogait csikorgatta, ha eszébe jutott.

2.

Egy borús napon arra ébredt, hogy másnap már ismét New-Yorkban lesznek Foggék. Hogy eltelt a nyár! - sóhajtott Sam Robbing és a feleségéhez fordult, aki apró, minnesota-beli asszonyka volt:

- Holnap kimegyünk a Polyhymnia elé.

Mrs. Robbing nem felelt. Amióta Bill meglógott, azóta nem szeretett beszélni se. Folyton hirdetésekben törte a fejét, amelyeket Bill egész bizonyosan elolvasna, s amelyek segítségével fel lehetne hívni a figyelmét arra, hogy mi módon juthat hozzá az anyja bankbetétjeihez.

De Robbing lázban volt. Okvetlenül látni akarta Foggot, hogy a megérkezése pillanatában már néhány epés megjegyzést kockáztasson meg és megpróbálja a konkurensét kihozni a sodrából.

Már délután feketébe öltözött és kihozatta a túrakocsit.

Mrs. Robbing szipákolva ült be. Sam maga vezetett és már jó korán ott volt a Cunard-dock külső épületeinél.

A Polyhymnia pontosan befutott. A dockon zenekar játszott és az utasok egyik része, - az amerikaiak - partraszállt. Sam Robbing jól sejtett, - ha nem is *egészen* jól: Archibald Fogg olyan sápadt volt, mint egy hulla és nem látott, nem hallott, csak rohant előre a taxiállomáshoz.

De Sam minden élvezetét elrontotta a felesége.

Mert amikor éppen Fogg után akart kiáltani, valami olyasmit, hogy:

- Mi az, hé! Európában hagyta a vacak harisnyáit, Archie? - vagy ilyesmit, akkor Mrs. Robbing megrántotta a karját:

- Nézd csak, nem a *mi* Billünk az ott?!

Sam odanézett.

- Mit képzelsz, - mondta - hiszen ennek bajusza és göndör haja van!

- Igaz! - mondta csalódottan Mrs. Robbing és máris elsodorta a tömeg Sam mellől.

*Bikaviadal - A farkas fél a báránytól -
Már Wetterton úr se fél a farkastól*

1.

A megérkezése utáni héten Mr. Fogg estélyt adott culverstoni barátai részére. Megjelentek Boundék, Greplesockék, Mainhardték, Newcottlarék, Fennerék és Buck igazgató.

Mr. Fogg félrehúzta Greplesock bankárt, leültette, szivart nyomott a kezébe és így szólt hozzá:

- Láttad a spanyolt?

- Mi van vele?

Fogg elmondta neki: Mr. Greplesock növekvő ámulattal hallgatta.

- De csak nem akard azt mondani, hogy ez a spanyol az életedre tör?

- Kérdezd meg tőle magától! - felelte Fogg úr büszkén, - miért tartanám itt különben?! Európában bevett szokás, hogy a vérbosszúban élők együtt mulatnak egy darabig. Különben is lehet, hogy én fogom megölni őt. Hja, ez a párbaj!

- De hiszen - ámuldozott Greplesock bankár - olyan szelíd fiúnak látszik!

- Szelíd?! - méltatlankodott Mr. Fogg - szelíd?! Láttad volna a törrel a kezében, amikor éjjel az ágyam fölé hajolt. Ősrégi spanyol gyilkos gróftól származik! Azonkívül Milanó leg-híresebb toreádora!

- Milanó Olaszországban van, - mondta Greplesock, akinek véletlenül volt ott egy ügyfele.

- Akkor Valencia. De ne szólj erről senkinek.

Mi sem természetesebb, mint hogy Greplesock úr felesége öt perc múlva Newcottlarné fülébe súgta:

- Ez a spanyol diplomata párbajt fog vívni Foggal.

- Nézze - szólt Newcottlarné Buck igazgatóhoz, - ez a spanyol a leghíresebb élő bikaviador.

Fenny hívta Don Gomezt a télikertbe.

- Maga nem is mondta nekem - duzzogott, - hogy maga olyan híres bikaviador! Imádom a torreroakat! Mindig tudtam, hogy csak egy torrero lehet az én férjem, uram s parancsolóm.

Don Gomez nem felelt, mert Bound manager kérette.

- Szenyor - mondta Bound - én minden hónapban rendezek egy bikaviadalt Culverstonban, amelyre néhány ismert torreroát szoktam meghívni Mexicóból. Óriási szerencse, hogy ön itt van. Már beszéltem Mr. Foggal. Minden pénzt megfizetünk önnek, ha fellép.

- De én...

- Semmi de én - Mrs. Fogg lépett oda és észvesztő szemekkel nézett Don Gomezre - büszkék akarunk lenni a vendégünkre!

- Ó, Gomez! - rohant be Fenny - hallom, hogy vasárnap indul bikaviadalon! Milyen boldog vagyok! Gomez - a nyakába borult, ott mindenki előtt.

Az egész társaság megéljenezte Don Gomezt. Mr. Fogg összetett kézzel imádkozott, - ő tudta, miért.

De Don Gomez Fumayos sírni szeretett volna.

2.

A marha kereskedő tiszteletteljes arccal lépett be a Fogg-művek szentélyébe.

- Kedves Mr. Miller, - állt fel Archibald Fogg - a vasárnapi viadalra kellene egy új bika. Tudja, én izé... a bikára fogadtam. Egy vérszomjas bika kellene, amelyik szúr, tapos, fúj és öl. Minden árat megfizetek érte.

Miller töprengő arcot vágott.

- Jöjjön velem, Mr. Fogg - mondta aztán - és nem fogja megbánni.

Fogg és Miller autóba ült. Culverston külvárosában egy óriási istálló előtt kiszálltak.

A *Dinamo* nevű bika külön vasbeton épületben állott. Csak egy apró üveglapon át lehetett látni, - azon át ették is.

- Ennek a bikának a rekordlistája a következő: kilenc torrerót megölt, hármat félholtra taposott, huszonkettőt unalmában knockoutolt.

- De hátha most unatkozni fog?! - aggódott a milliomos.

- Don't be afraid - nevetett a marhakereskedő - már egy hete be van zárva, egész nap toporzékol.

- Vasárnap reggel tegyenek be valami pirosat neki - intézkedett Fogg és megvette a bikát.

Hazaérve, igen barátságos volt Don Gomezhez. Szinte részvétet érzett iránta. Mégis fiatalember, talán van is valakije, aki sajnálni fogja...

De elhessegette magától ezt a gondolatot. Ő is hidegvérrel megölne engem, gondolta, hát inkább ő legyen az áldozat, mint én.

- Fenny - mondta Don Gomez délután, az uszodában - a legjobb toreáddal is történhet baleset.

- Veled nem fog történni - jelentette ki Fenny - mert te hős vagy.

Pedig Don Gomez vérszomja és hősi kedve mind jobban eltűnt. Pláne most, amikor látta Fenny karcsú, hajlékony testét, amelynek formáit a trikó inkább kiemelte, mint eltakarta.

- Csuda egérfogóba kerültem, gondolta, ha nem állok ki a viadalra, akkor elvesztem Fennyt, ha pedig kiállok, akkor feldöf a bika.

Nem sok idő volt a töprengésre. A Don Gomez Echemayo Bracca stb. Fumayos szereplését a vasárnapi viadalon annyira reklámozták a lapok, a rádió és a plakátok, hogy még New-Yorkból is tízezer ember érkezett az arénába.

3.

Vasárnap délben a felső lépcsősorok már köröskörül feketéltek az emberfejektől. Három órakor ötvenezer ember szorongott az arénában, amely az utolsó szögig telve volt.

Már megkezdődtek az előmérkőzések. Zene szólt és az aréna népe tombolt.

Don Gomez ott ült az öltözőben, díszspanyol ruhában, tenyerébe temetett arccal. Mögötte állt a manager boldogan, Fenny büszkén és Fogg tele reménnyel. Most tehát végkép megszabadul minden lidércnyomástól.

Don Gomez különféle csodákban reménykedett. Földrengésben, háború kitörésében, az összes bikák hirtelen elhúnytában. De mindebből semmi se következett be.

Csak Miller jött és így szólt:

- Mr. Fogg, az a bika, amit ön vett, reggel óta nem eszik, csak fúj.

Don Gomez hátranézett, Mr. Foggra. Mr. Fogg elsápadt.

Don Gomez felállt:

- Ön vette a bikát, mi?!

- Én?! - dadogta Mr. Fogg.

- Vigyázzon, hogy életben ne maradjak, - Don Gomez csak ennyit mondott. - Hagyjanak magamra.

- Én is?! - kérdezte Fenny.

- Mindenki, - felelte barátságtalanul Don Gomez Fumayos.

Amikor egyedül maradt, térdre esett és így imádkozott:

- Édes jó Istenem, bocsásd meg Sam Robbing fiának, hogy egy spanyol hidalgó alakját vette fel. Ha már nem tehetsz csodát a bika kieresztése előtt, legalább engedd meg, hogy ha némi töréssel is, de megússzam a dolgot.

Csengettek.

Don Gomez megindult. Idehallatszott az aréna üvöltése. Szerencse, hogy Don Gomez szívdobogása nem hallatszott *oda*. Térdei remegtek, de felemelt fejével ment ki az arénába. Irtózatossá üvöltés fogadta. A banderillók és piccadorok levonultak, az aréna tulsó végén leeresztettek egy rostélyt s azon kilépett a bika. Dinamo. Tépte a földet és hörögve rohant Don Gomez felé. Don Gomez szaladni akart, de lábai felmondták a szolgálatot. Felemelte a kardját, de csak azért, hogy félig önkivületi állapotban, eldobja magától. Védőleg tartotta maga elé, mert a bika már rajta volt. És sokmázsás testének egész súlyával belerohant a kardba. Markolatig futott a szügyébe. Don Gomezt a lendület feldobta a levegőbe, ahonnan a nehézkedés törvényeinek megfelelően, csakhamar leesett. Egymás mellett feküdt most a bika és az ember. Az aréna tombolt, üvöltött és lelkendezett. Don Gomez félájultan felállt és utolsó ösztönével a kijárat felé indult.

Culverston piedesztálra emeli egyetlen spanyolját

1.

Amerika az intelligens emberek hazája. Mig Európában annyi van belőlük, mint a szemét, - és ennek megfelelő megbecsülésben is részesülnek, - addig Amerikában azért a néhány művelt emberért igazán őrjöngve lelkesedik a tömeg.

Persze, Culverston a műveltség értelmezésében, nagyon helyesen, európai mértéket alkalmaz. A bikaviadort azért szeretik annyira, mert európai eredetű. És hallatlanul műveltnek kellett tartásuk azt a Don Gomez Fumayost, aki épp az imént bizonyult a világ legkiválóbb bikaölőjének.

Maga Don Gomez félholtan feküdt az öltözőjében és szentül hitte, hogy vereséget szenvedett. Óriási meglepetésére egymás után léptek hozzá az emberek és szorongatták a kezét.

Culverston lázban volt. Nemcsak a nagyarányú idegeninvázió miatt, ami elsősorban Don Gomeznek volt köszönhető.

Spanyol klubok alakultak, az ószeresek még az este előkeresték spanyol jelmezeiket és óriási pénzen adták el őket gazdag culverstoniaknak.

Don Gomez bevitték a Culverstoni Első Közkórházba, amelynek orvosai éppolyan kitűnőek voltak, mint az amerikai orvosok, általában.

Dr. Cuisier, a vezető sebész, megtisztelésnek tartotta, hogy a nap hőse az ő keze alá kerül. Már a hordágyon elkezdte rázni Don Gomez kezét és olyan boldogan rázta, hogy Don Gomez ismét elájult tőle.

Azután élénkítő injekciókat adott neki, hogy képes legyen néhány autogrammal gazdagítani Cuisier dr. ismerőseinek körét. Majd, amikor ismét elájult, lefénnyképezte az ágyon, családja számára.

Végül Don Gomez annyira rosszul lett, hogy Mr. Fogg lakására kellett szállítani, mert a kórházban a rengeteg kíváncsi és néző miatt lehetetlenné vált a kezelés.

2.

Ugyanakkor, amikor Don Gomez a Fogg-villába vitték, Mr. Fogg egy hátsó kijáraton elmenekült.

Nem tudta, mitévő legyen. Elment a rendőrségre, ahol ő, mint a város leggazdagabb embere, köztiszteletnek örvendett.

- Mentsenek meg - lihegte Fennimore felügyelő szobájában - mentsenek meg! Ez az öldöklő ordas meg akar ölni!

- Mr. Robbing?! - kérdezte Fennimore, aki ismerte a Fogg- és Robbing-családok közötti ellentétet és tudta azt is, hogy Sam Robbing a bikaviadalra Culverstonba jött.

- Dehogy! - jajgatott Fogg. - Don Gomez! Vérbosszúban élek vele!

- Miben?! - röffent fel Fennimore.

- Vérbosszúban! - sóhajtott Mr. Fogg.

- Vérbosszúban!? Na, ilyet az öregapám se hallott. Aztán mi az, hogy vérbosszú?

- Hogy mind a ketten megölhetjük egymást, amíg csak élünk.

- Mindjárt gondoltam - röhögött Fennimore - egy halottat ugyanis már nagyon nehéz megölni. Nézze, Mr. Fogg, az a spanyol ott fekszik a maga házában, csináljon vele valamit, mi majd az egyik szemünket behunyjuk.

- De én félek! - jelentette ki Fogg.

- Fél?

- Félek! Igenis, félek! Én fizetem a legtöbb adót ebben a városban és jogom van félni. Én ismerem ezt a fickót. Aki egy *ilyen* bikát megöl...

- Dehát mit csináljunk?! Az ön félelme nem ok arra, hogy bezárjak egy embert, aki a jog ellen semmit se vétett. A jog...

- Mit kell ahhoz véteni, hogy bezárják az embert?!

- Például, pofonütni egy hatósági közeget, tanuk előtt, vagy...

Mr. Fogg felugrott.

- Maga hatósági közeg?! - kiáltotta.

- Igen, miért...?

Mr. Fogg pofonvágta Fennimore felügyelőt, Két tanú is volt jelen: egy őrmester és az írnök.

- Két tanú látta, hogy pofonütöttem magát, Fennimore. Maga hatósági közeg. Köteles letartóztatni engem.

Fennimore zavartan mosolygott.

- Önnek elnézem ezt, uram. A két tanú behúnyta az egyik szemét, - a másikon viszont nem lát.

- De én követelem...

- Önnek nincs joga követelni.

- De én pofonvágтам magát... és követelem, hogy alaposan bezárjon; - úgy, hogy Don Gomez ne férhessen hozzám.

- De engem nem vágott pofon! - makacskodott Fennimore és a „tanúkhöz” fordult:

- Maguk láttak valamit?! - kérdezte.

A két tanú csaknem egyszerre felelt:

- Mi, kérem, nem láttunk semmit.

Fennimore elégedetten nézett a halálraremült Mr. Foggra. Hogyne, majd bolond lesz lecsukadni azt az embert, akitől az állása függhet!

Végrendelet - Culverston nagy napjai

1.

A Vas- és Selyemkitermelő R.-t udvarain, siető emberek közt legjobban Mr. Warren sietett. Egyenesen Fogg irodájába sietett, de a főnök nem volt ott.

- De hiszen sürgősen hivatott! - bámult el Warren, a Fogg-gyárak ügyvédje. Egy néger szolga kifordult szemefehérjével kacsintgatott rá.

- Mr. Warren! - suttogta a néger, - Mr. Fogg van a régi gáztartály. Gyere velem.

Fogg csakugyan egy régi, kiszuperált és élére fordított tank alatt üldögélt. Warren nem tudott hova lenni a csodálkozástól.

- Ne tátsa a száját - förmedt rá Fogg a jogtanácsosára - új végrendeletet diktálok.

Miután elosztotta a millióit és az öt íves irkafirkát provizórikusan a néger is aláírta, Fogg némileg megkönnyebbült.

Keresztberakta a lábát és egy rozsdás fogaskerekre támaszkodott.

- Don Fumayos - magyarázgatta - viadal előtt rájött, hogy én vásároltam azt a bikát, amelyik kénkövet fújt az orrából.

- Dehát...

- El akartam pusztítani Don Fumayos de Gomezt.

- De...

- De nem sikerült. Most ő fog elpusztítani engem.

Warren felsóhajtott.

- Ön, mielőtt Európába ment - mondta - kitűnő, komoly üzletember volt. Most pedig, bocsásson meg, de olyan vad dolgokat beszél össze.

- Vérbosszúban állunk.

- Micsoda?! - az ügyvéd egyre féltősebb arcot vágott.

- Vérbosszúban.

- Mi az?!

- A vérbosszú?! A vérbosszú törvénye felbonthatatlan és csak a halállal szünik meg. A vérbosszú nem ismer kíméletet, rokonságot, bocsánatot, sem részvétet. A vérbosszú szent és lovagi szabályai...

Az ügyvéd el akart szaladni.

- Várjon! - kiáltott rá Fogg, - el ne árulja, hogy itt vagyok!

- Dehát ön... nem mer hazamenni?!

- Nem merek.

- Miért?!

- Félek.

- Kitől?!

- Don Gomeztól.

- Don Gomez eszméletlenül fekszik az ágyában.

- Biztos?! Még mindig?!

Fogg agyában a félelem újabb terveket érlelt.

- Mondja, ha én eszméletlen állapotban végzek vele, azért elítélnék?! Ne felejtse el, hogy vérbosszúban állunk.

- Hagyjon békében, maga örült! Az amerikai törvények nem ismernek „vérbosszút”. Volna szíve egy védtelen embert... hm... bántalmazni?!

- Bántalmazni?! - Fogg felkapta a fejét - azt *okvetlenül* fogom.

Nemsokára minden zsebéből egy revolveragy állt ki, kezében pedig az éjjeliőr serétes puskáját cipelte. Így ment végig Culverston utcáin.

2.

A bikaviadal és Don Gomez óriási sikere következtében Culverston tele volt idegenekkel. A newyorkiak, akik vasárnap lerándultak, mind itt voltak még hétfőn is a városban, hogy meghallják a Don Gomez állapotáról szóló híreket. Itt volt Sam Robbing is, Mrs. Robbinggal egyetemben.

Gomez teljes huszonnégy órán át feküdt eszméletlenül, de estefelé felült az ágyban és enni kért. Miután alaposan megvacsorázott, felkelt és kiült a kertbe.

Fenny könnyes szemmel nézett fel rá.

- Olyan boldog vagyok, hogy élsz! - rebegte csaknem áhitattal.

- Igen, ez kellemes meglepetés - felelte Don Gomez - már haldokoltam, amikor eszembe jutott a vérbosszú és akkor...

- Hagyd - simult hozzá Fenny - most már te vagy mindnyájunk szemefénye és soha le nem mondok rólad! Nem kell most már vérbosszú.

- Nem kell?! - sziszegte Don Gomez. - De kell!!

- Miért?! - csitította Fenny.

- A bika miatt. Ezt a Belzebubot az apád bérelte fel, ellenem.

- Annál jobb, hiszen legyőzted.

- És ha ő győzött volna le engem?!

- Az lehetetlen.

- Lehetetlen?!... - Don Gomez legyintett, ő tudta, *mennyire* nem volt lehetetlen. Így is a fél arcáról lehorzsolódott a bőr és három bordája elrepedt.

E pillanatban benyitott a kapun Mr. Archibald Fogg, hét revolverrel és egy puskával feldíszítve.

Amint Don Gomez odanézett és megpillantotta, felordított és nekirohant. Mr. Fogg eldobta a puskát és futni kezdett. Felszaladt az emeletre és berohant a felesége szobájába. Mrs. Fogg éppen öltözködött és sikítva bújt egy rekamier mögé. Utána Don Gomez szaladt át a szobán.

Mr. Fogg elhajigálta a pisztolyait és kiugrott az ablakon. Don Gomez a lépcső felől került és a házigazda ezalatt egérútát nyert.

Kirohant a kertkapun és majdnem felborította Sam Robbingot és nejét, akik csodálkozva bámultak utána.

- Mi az?! - kiáltott Sam - lopják a selyemharisnyáidat!? Sose bándd! Örülj neki!

Azután befordult Foggék kapuján.

**Vendégjog - Különös küzdelem -
Robbingékkal senki sem törődik**

1.

Archibald Fogg váratlanul megállt. Nem a bátorság született meg benne e végzetes pillanatban, hanem a kíváncsiság kínozza: mit keresnek Robbingék nála?!

A Fogg- és Robbing-családok sohasem érintkeztek egymással. Csak Fogg Archibald és Robbing Sam találkoztak egyes igazgatósági üléseken. Voltak közös érdekcsoportok, de nem voltak közös érdekek: ez az amerikai üzleti élet különlegességei közé tartozik.

Hatalmas vágy ébredt Archibaldban, hogy visszaforduljon. De ha kielégíti a kíváncsiságát, ez az életébe kerülhet.

Ohó!

A homlokára csapott.

Hiszen miért hívta Don Gomezt Culverstonba?! Mert amíg a vendége, addig nem bánthatja a házigazdát. Amíg Mr. Fogg házában tartózkodik, addig nem tehet semmit Mr. Fogg ellen.

Archibald kihúzta magát és visszafordult.

2.

Robbingék megmondták az inasnak, hogy beszélni szeretnének a nap hőisével. Csak néhány szót; hogy newyorki ismerőseiknek elmondhassák: beszélünk vele.

Az inas elvette Sam Robbing névjegyet és bevitte Don Gomeznak.

Don Gomez elolvasta a névjegyet és azt mondta:

- Nem fogadok.

De Fenny is elolvasta a névjegyet. És felébredt benne a Fogg-vér.

- Ezek a papa legnagyobb ellenségei. Nem szabad elküldeni őket. Hadd pukkadjanak meg az irigységtől. Mondja nekik - fordult Fenny az inához, - hogy várjanak.

- Igenis.

- Csak várasd meg őket, angyalom. Én addig átöltözöm.

- Jó, szívem.

Amint Don Gomez magára maradt, feltette a fejére a lapos spanyol kalapot, amit egyik tisztelőjétől kapott és a legrövidebb utat kereste a kijáráthoz.

Esze ágában sem volt Robbingékkal találkozni! Ez katasztrófa lenne. Fenny mindent megbocsájtana neki, csak ezt nem! Fenny szerelme minden csapást kibír, de azt nem vesztheti el, *amiért* beleszeretett Don Gomezbe!

Don Gomez elhatározta, hogy egyelőre sürgősen meg fog lógni.

A kerti kapu felé került. Kalapját mélyen a szemébe húzta. Sietett.

Csakhogy még valaki volt, aki a kerti kaput választotta a főkapu helyett: Mr. Archibald Fogg.

Belépett a parkba és szemben állt Don Gomezzel.

A fiatalembert ismét elfutotta a méreg. Ez már nem *komédia* volt, hanem bosszú a bikáért. Don Gomez most már valóban úgy érezte, mintha vérbosszúban állna Foggal.

De Mr. Fogg felemelte jobbkezeének két ujját.

- Ön spanyol?!

- Caramba! - felelt Don Gomez, - hát mi?! He?!

- Ha spanyol, akkor tudnia kell, hogy amíg a kerítésen belül van, addig a vendégem és amíg a vendégem, addig nem tehet ellenem semmit.

Don Gomez leengedte a kezét.

- Akkor majd kimegyek az utcára és onnan belövök.

Mr. Fogg elállta az utat.

- Fogjuk karon egymást, kedves Mr. Don, - mondta - mi most a vérbosszú szabályai szerint jó barátok vagyunk. Ön, mint spanyol nemes, igazán tudhatná ezt.

Don Gomez savanyú arccal engedelmeskedett.

- De én el akarok menni! - mondta.

- Soha! - felelte Fogg - én, mint házigazda, nem engedhetem el önt. Én annyira megszerettem, mintha a saját fiam lenne. Nem egyezem bele, hogy egy tapodtat is távozzon a házamból. Sőt, be fogom mutatni Robbingéknak. Jöjjön.

De Don Gomez kirántotta a karját és felnevetett.

- Most én mondom, hogy soha! És most közlöm magával, hogy a spanyol becsületügyi szabályoknak van még egy pontja, amit ön nem ismer: ha a vérbosszúban álló házigazdának semleges vendégei vannak, akkor addig a ház a vendégeké; ha a ház a vendégeké, akkor a házigazda maga is vendég; - már pedig egyik vendég megölheti a másikat.

De Mr. Fogg nem hallgatta végig a fejtegetést. Már messze az utca közepén rohant.

*Az elveszett gyermek - A kiábrándító valóság -
Nem mind spanyol, ami fénylik*

1.

Sam Robbing bemutatkozott Foggnénak. Mingyárt elmondta, hogy csak azért tette meg ezt a lépést, mert látni szeretné a nap hőst, a híres torreádort.

Mrs. Fogg barátságosan fogadta Robbingékat és mentegetőzött, hogy a férje véletlenül éppen nincsen itthon.

- A jogtanácsosához ment, - mondta Mrs. Fogg.

De Sam felhúzta a szemöldökeit.

- A jogtanácsosa haldoklik talán? - kérdezte.

- Nem; miért?!

- Mert Fogg rohant. Így még amerikai üzletembert nem is láttam rohanni. És hol van Mr. Gomez?!

- Don! - javította ki Foggné büszkén. - Egyébként e pillanatban borotválkozik.

- Akkor tovább várunk. Igazán nem mulasztom el az alkalmat, hogy egy ilyen világhírű spanyol hőst közletről lássak.

- Ó, nagyon érdekes ember, - mondta Mrs. Fogg - valahogy egészen más, mint mi vagyunk. Minden szava lángol és a tekintete perzsel. Az ősei katalán rablólovagok voltak.

- Persze - bólintott Sam, akiről a tapintatlanság szobrát mintázhatták volna - a kis Fenny már beleszeretett...

- Sőt! - mondta Mrs. Fogg - már el is jegyezték egymást. Jelenleg Fenny szappanozza Don Gomez arcát.

Sam megbotránkozott arcot vágott.

- Csodálom, - mondta - ma már mindenki krémmel borotválkozik...

2.

Valóban, a horzsolások levitték Don Gomez fél bajuszát és Fenny most leborotválta szépen a másik felét is. Minden bajnak a nők az okai. Fenny akkorákat sóhajtott, mint a tegnapi bika és folyton azt mondta:

- Olyan szerelmes vagyok, mint egy ágyú!

De közben leszedte Don Gomez bajuszát és ezzel a tragédia kezdetére adott jelt.

Don Gomez most átkarolta és belenézett a szemébe.

- Szívem, - mondta nagyon komolyan - emlékszel még, amikor Monte Carloban pénzt adtál nekem kölcsön?! Nem túlságosan megalázó ez egy férfire?!

- Nem, szívem - mondta Fenny rajongva - sőt!

- De én - erősködött Don Gomez, - attól félek, hogy te nem szerethetsz engem, mert a spanyolok mind könnyelműek és a legtöbb gigoló közöttük.

- Nem baj!

- De baj. Rémes, hogy te egy éhenkórász spanyolnak legyél a felesége.

- Épen ez a szép.

Don Gomez lélektelenül meredt maga elé. Mivel ábrándítsa ki ezt a lányt a spanyoloktól?

- A spanyolok verik a feleségeiket.

- Nem baj! Verj!

Don Gomez földhözvágta az ecsetet és káromkodott.

Az inas sürgette őket. Don Gomez ismét meg akart lógni, de Fenny belécsimpaszkodott.

- Belekényszerít engem - gondolta a férfi - hogy szembeszálljak Robbingékkal! Mi lesz itt!

- Szívem, mi lenne mégis, ha...

- Azt hiszem - nyafogott Fenny - maga mindenáron le akar engem beszélni arról, hogy szeressem magát. De én minden rossz tulajdonságát imádom. És mihelyt a felesége lettem, elkezd engem spanyolul tanítani. Jó?!

- Jó, majd együtt tanulunk - mondta Don Gomez kétértelműen. Izgatottabb volt, mint a bika előtt. - Fenny! - mondta - te kitartottál mellettem, amikor mindenki más szélhámosnak hitt volna. Monte Carloban és a hajón és mindenféle helyzetben! *Akkor is* szeretnél, ha kiderülne rólam, hogy... hogy izé... gazdag vagyok és...?

- Nono, - intette Fenny - ne tedd túlságosan próbára a szerelmemet.

- De ha azt mondanám, hogy nem vagyok spanyol?!

- Hogy... hogy *nem* vagy spanyol?! De szívem, ez nevetséges! Hát vak vagyok én?! Képtelenség. Ha megesküdnél az ellenkezőjére, akkor is *tudnám*, hogy spanyol vagy, mert az ilyesmit megérzi az ember.

- Akkor jó! - mondta Don Gomez és karonfogva menyasszonyát, a hallba ment. Most már mindegy - gondolta - minden elveszett.

3.

- Bill! - sikoltott Mrs. Robbing.

- Bill! - kiáltott Sam.

- Bill?! - kérdezte Mrs. Fogg.

- Bill?!?!?! - hördült fel Fenny.

Don Gomez bajusz nélkül valóban nem titkolhatta el másodszor is kilétét a saját szülei előtt. Mrs. Robbing odarahant és ölegette; Sam Robbing ellenben dülöngélt a nevetéstől.

De Fenny szemei villámokat szórtak. Letépte az ifjút anyja kebeléről.

- Hallja! - rivallt rá - hát maga Bill Robbing?!

- Yes - mondta Bill érthető alázattal.

- Nem spanyol nemes?!

- Nem. De ha megesküdnék rá, hogy nem, maga „akkor is tudná, hogy spanyol vagyok”.

- Mi?!!

- Az ilyesmit megérzi az ember.

- No várjon!!

Fenny elrohant. Senki sem értette e pillanatban, hogy miért és hova. De a viszontlátás pillanatában nem is sokat törődtek vele.

- Hol voltál mostanáig?! - kérdezte Sam, aki hasztalan próbált szigorúnak látszani. Élete legszebb pillanata volt, hogy a világhírű spanyol torreador, akit Foggék fedeztek fel, nem más, mint az ő fia!

- Mikor már másodszor ültem az irodában - mesélte „Don Gomez” - mint rendes tisztviselő, azt mondtam magamban: elég. Tudtam, hogy ti sohasem egyeznétek bele, hogy Európába menjek, hát meglógtam. Valami pénzt össze tudtam szedni, de az elúszott Monte Carloban. Ekkor találkoztam Fennyvel. Azt mondta, hogy a játéktér tele van amerikaival, azért jött ki; ugyanis utálja az amerikaiakat. A részletekkel nem fárasztalak: miután úgymint megérezte rajtam, hogy spanyol vagyok, hát ráhagyta. Egymásbahabaroedtunk, de az öreg Fogg hallani sem akart európai vőről. Viszont, ép ez volt a pokoli, ha megmondtam volna neki, hogy nem vagyok európai, hanem Sam Robbing fia vagyok, akkor pláne hallani sem akart volna rólam. Hiszen ti ketten ki nem állhatjátok egymást, amit bizonyos mértékig mindkét részről meg tudok érteni.

- Nahát - folytatta aztán - jött Fenny a vérbosszúval, amit egy könyvben olvasott és a vérbosszú eddig remekül bevált. Mondhatom, tartós üzleti kapcsolatok létesítése céljára nem ismerek jobb eszközt a vérbosszúnál.

- Na és a bika?! - kérdezte Mrs. Fogg, akinek kezdett tetszeni ez a fiatalember.

- Pah - hengegett Bill - mi az egy farkasnak.

- No de ha megölt volna?! - sóhajtott Mrs. Robbing, aki viszont most kezdett megijedni.

- Engem?! - Bill legkatalánabb arcát vette fel - jegyezd meg, anyuskám, egy katalán nemes nem halhat meg, amíg a vérbosszút be nem fejezte.

E pillanatban egy váza repült Bill fejének.

Fogg magára talál

1.

Fenny a culverstoni kávéházban találta meg az apját. Ott kuporgott a pénztárosnő háta mögött.

Fenny előráncigálta.

- Papa! - kiáltott lihegve és fúria-szemekkel - gyere! Tudod, kicsoda Don Gomez?!

Fogg el volt készülve a következő fordulatokra:

- Párizsi tömeggyilkos.

- Spanyol trónörökös.

- A düsseldorfi rém.

- Al Capone.

- Adófelügyelő.

- Vámpír.

De teljesen váratlanul érte az igazság, amit e pillanatban hallott:

- Don Gomez nem más, mint Sam Robbing fia.

Fogg megmerevedett.

Nem fogta fel mindjárt e szavak teljes jelentőségét.

Lassan felemelt egy dákót és kezébe fogott egy vázát, amely a pénztárosnő előtt állt.

Kiszórta belőle a virágokat.

Kirohant az ajtón.

Fenny, mint Mephisto, utána.

2.

Az a Fogg, aki most dákóval és vázával belépett a saját halljába, már nem a régi Fogg volt.

Egy királytigris vérszomja tombolt benne. A váza ezer darabra tört Bill fején. Hármat ráhúzott a dákóval:

- Nesze, vérbosszú! Nesze vérbosszú! Don Gomez! Vérbosszú! Csonka tör!

Így, artikulátlanul, hebegett, ütött, vert, csapkodott. Don Gomez Robbing rémulten menekült. Fogg utánavágta a dákót és felkapott egy széket.

E pillanatban azonban a csendes és szomorú Mrs. Robbing felállt Fogg háta mögött; felemelte a dákót és fejbevágta vele Foggot.

- Az anya előtt meri ütni a fiút? - kérdezte Mrs. Robbing és újabb ütést mért Fogg fejére.

Általános verekedés tört ki. A verekedés hevében senki se vette észre, hogy Fenny és Bill eltűnt a csataterőről.

Mrs. Fogg szorongatott férje mellé ugrott. Villámgyors pillantással felmérte az asztalt; felkapott egy szódásüveget és Mrs. Robbing nyakába zudította a tartalmát.

Sam Robbing kiütötte a kezéből az üveget. Mrs. Fogg felsikoltott.

Archibald mellbelökte Robbingot. Robbing hozzávágta a botját.

Most mind a négyen belekapaszkodtak a botba és négyfelé rángatták. Berohant az inas és bőszerűen vetette magát a gomolyagba. De Mrs. Fogg vakon csapkodott maga körül és knockautolta az inast.

Csakhamar lihegve kerültek el szanaszét a szobában. Gyilkos dühvel néztek egymásra, de a traininghiány következtében olyan fáradtak voltak, hogy már csak a szemükkel tudtak hadakozni.

Ezalatt Fenny és Bill békésen tárgyaltak a kertben. A mai generáció diszpéldánya lévén, megvetették a szenvedélyes kitérőket; ők a higgadt és tárgyilagos megbeszélés hívei voltak.

Fenny hidegen nézett Bilire.

- Don Gomez, - mondta gúnyosan.

Bill lehorgasztotta a fejét.

- A spanyol pampák farkasa, - folytatta a lány ugyanígy, - magától fogok én spanyolul tanulni.

A férfi még mindig nem felelt.

Az uszodához értek.

- Fürödjünk, - mondta Bill.

- Minek?! kérdezte Fenny.

- Mert amíg a kraluja működik, addig a szája tele van vízzel és hallgatni kénytelen.

3.

Levetköztek az uszoda egyetlen kabinjában s a medence szélére ültek, egymás mellé!

Bill teste csupa kék, sárga és zöld folt volt.

- A kékek a mai foltok - mondta csendesen Bill - a sárgák és zöldek a tegnapiak.

- A bikától, - tette hozzá Fenny.

- Igen.

- Azért szép volt azt hinni, hogy maga Don Gomez Echemayo Este dal Bracca Mitonya Jerez Fumayos. Hogy tudott ilyen hosszú nevet kitalálni?!

- Ha az ember szerelmes - mosolygott szerényen Bill - sok mindenre képes.

- De milyen nevet adtunk volna a gyerekünknek?!

Bill elgondolkodott.

- Ha fiú lett volna?! Vagy ha lány lett volna?!

- Ha kilenc lett volna, - sóhajtott Fenny.

Bill tanácstalanul nézett a vízbe.

- Amíg én ezt a nevet kilencszer elmondom, addig odabent agyonütik egymást.

Bementek fürdőtrikóban, Mrs. Robbing Mr. Robbingot borogatta már, Mrs. Fogg pedig Mr. Foggot.

- Ne bántsák egymást, - mondta Fenny, - mert mégis úgy határoztam, hogy Don Robbing felesége leszek.

- Soha! - dörögte Fogg. - Ezzel a családdal nem óhajtok közelebbi nexusba keveredni!

- Azt elhiszem, - mondta Robbing - az előbb ugyancsak futott a család egyik tagja elől.

- Elég volt, Sam! - mondta Mrs. Robbing - nem akarok újabb nézeteltérést; mert már alig van jó az üvegben. Ha a fiatalok szeretik egymást...

- Soha! Majd adok én nekik vérbosszút! - kiáltotta Archibald Fogg. - Végrendeletet csináltam! Gáztankban laktam!

- És rámszabadította az Egyesült Államok legelszántabb bikáját!

- Elég! - legyintett Sam - ha maga bosszút akar állni a fiamon, akkor csak adja hozzá a lányát. Ennél kegyetlenebb bosszút úgy sem fog kitalálni soha.

VÉGE.